

Данка й Кася приходять до мене дивитися мультики.

Мама каже:

— Поліно, не сиди близько до телевізора. Пригости дівчаток печивом.

Мама каже:

— Зроби звук тихіше. Не криши на підлогу. Ти мене чуєш?

А як я можу чути одразу і маму, і мультфільми? І як можна робити тихіше, коли саме зараз гуси-лебеді хтозна-куди Івасика понесли? Тому ми й сидимо близьенько до телевізора, кришимо на підлогу й нічого довкола не чуємо.

А потім усе закінчується добре, і ми йдемо на кухню пити компот.

Данка з Касею — двійнятка. Вони живуть зі своєю бабусею на першому поверсі, тому дуже люблять дивитися у двір із мого балкона (у них-бо жодного балкона нема). І ще люблять кататися ліфтом, але бабуса їм забороняє. Вона взагалі дуже сувора, їхня бабуса (Ядвіга, пані Ядзя), і з онучками вона майже завжди говорить польською мовою.

Я дивлюся на них і думаю, що було б чудово, якби всі люди на світі були двійнятками. Тоді нікому не було б сумно чи нудно. Ось я в мамі однятко, й іноді зовсім не маю з ким бавитися. Я навіть собаки не маю.

Треба буде запитати в мамі, чому вона вирішила народити однятко.

— А давайте гратися у трійняток! — кажу я. — Це ж цікаво?

— Анітрохи не цікаво, — каже Данка, доїдаючи останнє печиво. — Тоді доведеться ділитися ще більше.

— Не цікаво,— погоджується Кася.— Краще будемо ліфтом кататися!

— А давайте гратися у трійняток, які катаються ліфтом! — вигадую я.— І нічого ділити не треба.

І ми біжимо в коридор, і галасливо взуваємось, і вилітаємо з квартири. І потім стоїмо в ліфті, міцно заплющивши очі, щоб уявити, наче ми летимо літаком. У нас майже виходить. А на першому поверсі двері відчиняються, і ми бачимо пані Ядзю. Кася одразу починає рюмсати, а Данка хапає бабусю за руку й каже:

— Ба, ми лише один разочок. Це Полінка нас покликала. Ми не хотіли, ба...

І хоча пані Ядзя говорить їм щось по-польськи, я чудово розумію, що це означає: «Ану, обидві додому! Надвір не підете».

І я залишаюся в ліфті сама. І їду назад додому. І заплющую очі, щоб уявити себе в літаку, але в мене вже нічого не виходить.

А ввечері мама сідає до мене на ліжко і поправляє ковдру. А я запитую:

— Мамо, а чому ти не народила мені двійнятку?

— Двійнятка не народжуються за бажанням. Не можна знати наперед, хто в тебе народиться.

— І ти навіть не знала, що це буду я? — від здивування я аж сідаю в ліжку.

— Авжеж, не знала. Та я дуже рада, що це виявилася ти!

— А якби це виявилася зовсім інша дівчинка?

— Ну, спи вже й не вигадуй казна-що. Мені не потрібна жодна інша дівчинка!

Мама цілує мене в чоло, вимикає світло та йде на кухню.

А я думаю: «Ой-ой... Як же так? Що ж тепер робити?».

Адже мені дуже хотілося коли-небудь потім народити двох маленьких однакових дівчаток. А тепер це може вийти яке-небудь однятко. Та ще й — хлопчик. А якщо їх буде троє? І всі хлопчики? Ой-ой!

Та думки мої починають плутатись, очі злипаються, кімната починає кружляти, і здається, що я їду ліфтом, а потім лечу літаком.

Ну нічого, у мене ще багато часу. Я подумаю про це завтра. Чи післязавтра. Я обов'язково що-небудь придумаю.

Дош періщить і періщить. Я дивлюся з вікна, як посеред двору утворюється велика калюжа. Спершу вона була зовсім маленька і через неї можна було перестрибнути. Але дош ллє вже кілька днів, і тому я сиджу вдома.

— Мамо, а коли мені можна буде гуляти?

Мама каже:

— Поглянь лише, що там коїться. Ти ж бачиш — ніхто не гуляє.

Мама каже:

— Бракувало нам нової застуди. Злізь із підвіконня. Поправ колготки.

Мама каже:

— Я зараз вийду ненадовго. Почитай книжку. Подивися телевізор.

А я вже і почитала, і подивилася, і навіть намалювала одну гарненьку принцесу. А дош усе ніяк не перестає. Тоді я сідаю до столу й малюю навколо принцеси дош. Він схожий на довгі ниточки, ніби в мене зошит у косу лінійку. І ці ниточки перекреслюють і маленьку корону, і жовті кучерики, і рожеве платтячко. І я відчуваю, що потроху перекреслюється увесь нинішній день. Що за нашим вікном ось так само перекреслено увесь наш двір, і чудову велику калюжу у цьому дворі, і всю нашу вулицю, і всеньке наше місто. От як я зараз відчуваю.

А потім дош враз вщухає. Повертається мама, і в руках у неї великий пакунок. Вона так усміхається, що відразу зрозуміло — зараз буде щось дуже гарне.